

Arrest

nr. 207 615 van 9 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RONSE
G. Macaulaan 33
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. RONSE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 5 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en sjjiitische moslim afkomstig uit de stad Nasriya in de provincie Thi Qar.

Sinds begin 2000 bent u een beroepsmilitair. Uw problemen begonnen toen u werkte als bewaker van het wapenmagazijn in uw basis gelegen nabij Ramadi. Op 27/06/2015 kwamen enkele militairen langs die de inhoud van het wapenmagazijn opeisten. U kende hen niet en stuurde ze naar uw kapitein. Een

half uur later kwamen ze terug en mochten de militairen de wapens meenemen omdat ze toestemming hadden van de kolonel van uw brigade. De volgende dag werden u en de kapitein bij de generaal van de brigade geroepen. U werd door hem beledigd en hij noemde jullie verraders omdat jullie zomaar de wapens hadden meegegeven. De kapitein vertelde dat jullie de toestemming hadden gekregen van de kolonel. De generaal zei dat hij een klacht tegen jullie ging indienen en dat er misschien een krijgsraad zou worden opgericht. Jullie verlof werd ingetrokken en jullie dienden op de basis te blijven. Onderweg naar jullie eenheid werden jullie klemgereden door enkele wagens. Ze waren leden van Badr en bedreigden jullie met de dood omdat jullie over de kolonel hadden gepraat die bij hen behoorde. Hierop ontvluchtte u samen met de kapitein jullie basis en trokken jullie naar Bagdad. Daar scheidden jullie wegen en u ging naar huis. Een week later ontving u een dreigbrief van Badr. U diende hierna op 05/07/2015 klacht in bij de politie omwille van deze bedreiging. Eén week later was u op de markt toen uw vrouw u opbelde en zei dat de militaire politie bij u thuis was langsgekomen om u te arresteren. U vluchtte naar een vriend in Basra. Ongeveer twee weken later vernam u van collega's op uw werk dat de kapitein vermoord was teruggevonden en er een arrestatiebevel door een militair hof tegen u was uitgevaardigd. U wordt nu ook door de Iraakse autoriteiten gezocht wegens desertie uit het leger.

Op 02/08/2015 ontvluchtte u uw land van herkomst. U reisde met het vliegtuig van Basra naar Turkije. Via Griekenland en langs de Balkan-route kwam u naar België waar u op 15/09/2015 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart, huwelijksakte, woonstkaart, nationaliteitsbewijs, legerbadges, diploma's, een dreigbrief, uw klacht dd. 05/07/2015 bij de politie, de doorverwijzing van uw klacht naar de rechtbank, en enkele foto's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2 & 11) dat u in Irak gezocht wordt door de autoriteiten omdat u leden van Badr had toegelaten wapens mee te nemen die u diende te bewaken en omdat u uit het leger gedeserteerd bent. U vreest ook de Badr organisatie omdat ze u dreigden te doden indien u over hen een getuigenis zou afleggen.

Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen dienen er echter ernstige tegenstrijdigheden en onaanemelijkheden te worden vastgesteld waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Zo verklaart u (CGVS p. 2 & 7) dat de dag nadat de wapens waren meegenomen de generaal tegen u en de kapitein zei dat jullie verraders waren, dat hij een klacht ging indienen, dat er misschien een rechtszaak van ging komen, dat hij een brief naar de militaire rechtbank ging sturen en er misschien een onderzoek voor de krijgsraad tegen jullie zou worden gericht. Twee weken voor uw vlucht vernam u dat er een arrestatiebevel door een militair hof tegen u was uitgevaardigd. Uit uw verdere verklaringen blijkt echter (CGVS p. 9-10) dat u niet weet of de generaal effectief een krijgsraad heeft opgericht om een onderzoek te laten voeren tegen u en de kapitein, en heeft u geen informatie over een eventueel stand van zaken van het onderzoek naar de verdwenen wapens. Uw motivering dat u ondertussen het land heeft verlaten is uiteraard onafdoende. Vanuit een dergelijke onwetendheid kan aldus verwachten worden dat u afdoende inspanningen levert om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen. U liet echter na om dit te doen hetgeen reeds niet bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Uit uw verklaringen (CGVS p. 2 & 10) blijkt immers dat toen u nog in Irak was u contact had met collega's van uw eenheid aangezien u zo te weten kwam dat de kapitein vermoord was teruggevonden en er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd. Redelijkerwijze mag dan ook verwacht worden dat u zich via hen zou informeren over het onderzoek naar de verdwenen wapens, of u al dan niet verantwoording diende af te leggen voor een krijgsraad, en of u geseind stond als deserteur. Gevraagd waarom u bijvoorbeeld toen u nog in Irak was zich niet bij uw collega's op de basis informeerde stelt u dat u dit niet wou, dat u bang was dat ze zouden ontdekken waar u was, en u ondertussen uw sim-kaart had vernietigd. Ook deze motivering weet niet te overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u twee weken voor uw vlucht collega's van uw eenheid belde en vroeg of ze nieuws hadden. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u zich zou informeren bij hen over wat de militaire autoriteiten concreet van u wilden en tegen u hadden ondernomen. Temeer u verklaart (CGVS p. 6-7) dat u op 02/08/2015 op legale wijze met uw internationaal paspoort per vliegtuig vanuit Basra naar Turkije reisde en op de luchthaven toen de nodige stempels werd geplaatst, hetgeen gelet op uw verklaring (CGVS p. 11-12) dat u vanaf 15 dagen na uw vlucht uit uw basis, i.e. sinds half juli 2015, volgens de Iraakse militaire wet officieel werd beschouwd als deserteur, een bijzonder risicovolle onderneming was. Het is onaanemelijk dat u in de gegeven omstandigheden het risico nam Irak per vliegtuig en met het vertoon van uw internationaal paspoort via de luchthaven van Basra te verlaten. Bovendien is het bevreemdend

dat u hier probleemloos in slaagde ondanks het feit dat u als deserteur werd beschouwd en enkele weken voor uw vertrek de militaire politie nog bij u thuis was langsgekomen om u te arresteren. Gevraagd naar uw inschatting van het risico om op dergelijke wijze Irak te verlaten, gaf u onder meer aan dat men op de luchthaven niet kon zien dat u een militair was en u burgerlijke documenten bijhad. Deze motivering kan niet worden weerhouden aangezien u als mogelijks geseind persoon bij een controle van uw eigen documenten door de mand zou vallen. Uw verdere verklaring dat u niet weet of de verantwoordelijke autoriteiten op de luchthaven kunnen nagaan of een persoon wordt gezocht, is bijzonder vreemd. Zeker in het kader van uw legale vlucht uit Irak kon aldus verwacht worden dat u zich omstandiger had geïnformeerd over de precieze aanklacht tegen u, en naar de kans en in welke mate dat u geseind stond bij de autoriteiten. Gelet op de door u geschetste omstandigheden, die erop wijzen dat u toen reeds door uw autoriteiten werd gevisieerd en uw autoriteiten klaarblijkelijk wilden vermijden dat u het land zou, verlaten is het echter niet aannemelijk dat u een dergelijk risico nam. Gezien de wijze en omstandigheden waarin u Irak verliet kan worden verwacht dat u logische en eenduidige verklaringen aflegt betreffende de wijze waarop u erin slaagde het risico bij een paspoortcontrole in de gegeven omstandigheden te rechtvaardigen of te verantwoorden. Dit is echter geenszins het geval wat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas dan ook verder ondermijnt.

Meer nog, sinds u in België verblijft heeft u louter nog contact gehad met uw vrouw die nu bij haar ouders woont. Daardoor weet u niet of sinds uw vertrek er nog nieuwe zaken zijn gebeurd, zoals of de politie nog bij u thuis is langsgekomen of u geconvoceerd bent door de autoriteiten (CGVS p. 3 & 14). Van een persoon die beweert vervolgd te worden en daarom besloot te vluchten mag echter in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, bv. bij zijn collega's op het werk, of via vrienden en bureu.

Bovenstaande vaststellingen betreffende uw gedrag duiden op een gebrek aan interesse dat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor dan ook op ernstige wijze ondermijnd.

Verder is het bijzonder merkwaardig dat u zich voor het CGVS in de voorwaardelijke wijze uitspreekt over wat de bevelhebber van de basis u zei ("misschien een rechtszaak", "misschien een onderzoek voor de krijgsraad") daar uit de door u ingediende klacht bij de politie blijkt dat u hieromtrent verklaart: "Hij beval om een onderzoekscommissie te vormen en om ons naar de militaire rechtbank over te maken." Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid daar redelijkerwijze mag verwacht worden dat u omtrent hetgeen uw bevelhebber u vertelde wat hij ging ondernemen tegen u meer éénduidige verklaringen zou afleggen.

Voorts is het ook bijzonder merkwaardig dat u nadat u bedreigd was door leden van Badr u op 05/07/2015 klacht indiende bij de politie waarop deze werd doorverwezen naar de rechtbank (zie groene map: klacht dd. 05/07/2015 bij de politie met doorverwijzing naar de rechtbank). Uit deze klacht blijkt immers dat u er aan de politie verklaarde dat u uw eenheid was ontvlucht, dit terwijl u zoals hierboven werd aangehaald er ook had gemeld dat uw rol in de diefstal van de wapens zou onderzocht worden door een onderzoekscommissie en jullie aan de militaire rechtbank zouden worden overgemaakt en daarom van de generaal het bevel kreeg om de basis niet te verlaten. Gevraagd of u toen geen schrik had om zich bij de politie aan te bieden stelt u (CGVS p. 11-12) dat u de politie niet had verteld dat u gedeserteerd was en dat men volgens de Iraakse militaire wetgeving pas na 15 dagen onwettige afwezigheid als deserteur wordt beschouwd. Er dient echter te worden opgemerkt dat in weerwil met uw verklaringen uit de door u voorgelegde klacht van 05/07/2015 duidelijk blijkt dat u toen aan de politie meldde dat u uw basis was ontvlucht terwijl u van uw bevelhebber een verbod had gekregen om deze te verlaten en u aldus zo aan de politie te kennen gaf dat u een onwettige daad had verricht. De vaststelling dat uw verklaringen niet te rijmen vallen met de door u voorgelegde klacht bij de politie, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat het niet is omdat men nog niet officieel gemeld staat als deserteur dat de autoriteiten niet zouden optreden indien uit de verklaringen van een persoon die een klacht bij hen komt indienen blijkt dat hij een militair bevel heeft geschonden en dit in het kader van een onderzoek voor een militaire rechtbank n.a.v. de diefstal van wapens. Het is aldus onaannemelijk dat u naar de politie zou gegaan zijn en - zoals blijkt uit het door u voorgelegde document - hen zou verteld hebben dat u van uw legerbasis was gevlucht. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas verder ondermijnt.

Verder verklaart u voor het CGVS (CGVS p. 7-8) dat toen op 27/06/2015 enkele militairen langskwamen die de inhoud van het wapenmagazijn dat u bewaakte opeisten, ze een document bijhadden

ondertekend door de kolonel met de toelating om de wapens mee te nemen. Bij de DVZ stelde u echter (DVZ vragenlijst pt. 3.5) dat ze geen aanvraag bijhadden en dat u weigerde de wapenvoorraadkamer te openen omdat u geen orders hieromtrent gekregen had. Pas nadat deze militairen met de kapitein waren gaan praten en met hem terugkeerden hadden ze een bevel om de deur van de wapenvoorraadkamer te openen. Bij confrontatie bleef u (CGVS p. 13) erbij dat ze toen een document bijhadden met de toestemming om het wapenmagazijn te openen. Deze motivering weet niet te overtuigen. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ stelde u immers uitdrukkelijk dat de militairen geen dergelijke officiële aanvraag bijhadden en dat het pas na hun gesprek met uw kapitein was dat ze van hem het bevel hadden dat hun de toelating gaf om de voorraadkamer leeg te halen. Deze ernstige tegenstrijdigheid over of deze militairen al dan niet reeds een officieel bevel bijhadden, heeft betrekking op de kern van uw beweerde problemen, nl. er werd u verweten dat u het wapenmagazijn had laten leeghalen, ondermijnt dan ook op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog omtrent de komst van deze militairen verklaart u voor het CGVS (CGVS p. 7) dat ze met 4 waren, 2 officieren en 2 soldaten, allen in militair uniform. Bij de DVZ stelde u echter (DVZ vragenlijst pt. 3.5) "twee personen waren officieren, de andere 4 hadden enkel militaire kleding aan maar waren geen soldaten". Hieruit blijkt aldus dat er toen 6 militairen kwamen en buiten de officieren er geen soldaten bij waren.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielsrelaas. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart, huwelijksakte, woonstkaart, nationaliteitsbewijs, en diploma's, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De legerbadges en enkele foto's van u in uniform tonen aan dat u een soldaat was, hetgeen niet wordt betwist, maar leveren geen informatie over uw beweerde problemen.

Aan de dreigbrief van Badr kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aangezien deze door om het even wie kan zijn opgesteld.

Uw klacht dd. 05/07/2015 bij de politie en de doorverwijzing van uw klacht naar de rechtbank werden hierboven reeds besproken en vormen een onderdeel in de motivatie van de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Ook moet nog opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke documenten in Irak makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Wat betreft uw verklaring (CGVS p. 11) dat u wegens uw desertie uit het leger bij terugkeer in Irak veroordeeld zal worden tot een gevangenisstraf van 2 à 3 jaar dient vooreerst te worden opgemerkt, dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Aangezien zoals hierboven werd aangetoond de omstandigheden waarin u er zou toegekomen zijn om te deserteren ongeloofwaardig zijn, kan ook niet zo maar voor waar worden aangenomen dat u daadwerkelijk bent gedeserteerd uit het leger.

Hoe dan ook, volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat strafvervolgung omwille van desertie in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses

aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. Sindsdien is er niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende militieën liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van "artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen, de schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953 en de schending van art. 1(2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967, schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de motiveringsplicht ; Schending van de artikelen 2 en 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;"

2.1.1. Het eerste middelonderdeel heeft betrekking op de weigering van de vluchtelingenstatus, en luidt als volgt:

I. In hoofdde: Verwerende partij oordeelde ten onrechte dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend:

-Verzoeker heeft vanaf zijn aankomst in België bevestigd dat hij om twee redenen asiel in België heeft aangevraagd: vrees voor vervolging door de autoriteiten wegens de medeplichtigheid bij het verdwijnen van de wapens uit het wapendepot dat hij diende te bewaken en anderzijds vrees voor vervolging door de Badr organisatie ingeval van het afleggen van een bezwarende getuigenis lastens hen ;

-Verzoeker heeft zowel bij DVZ als bij het CGVS gedetailleerde verklaringen afgelegd mbt het bezoek van de militairen:

Het bezoek vond plaats op 27 juni 2015

De militairen reden de basis binnen met 3 wagens.

Bij het verhoor op DVZ preciseerde verzoeker hoeveel personen zich in de auto's bevonden die de basis binnenreden, nl 6 militairen, waarvan 2 officieren.

De rest waren gewone soldaten met militaire kledij, nl geen gedecoreerde (dit woord werd verkeerdelijk niet genoteerd in het verslag) soldaten.

Tijdens het gehoor bij het CGVS heeft verzoeker enkel gepraat over de militairen die zich effectief tot hem hebben gewend, nl 2 officieren en 2 gewone soldaten. De twee overige soldaten bleven bij de wagens.

Verzoeker kende deze militairen niet en was bijgevolg zeer wantrouwig.

Deze mannen hadden een order bij, ondertekend door de Muqaddam (kolonel).

Verzoeker heeft dit ook aldus verklaard bij DVZ . Immers zonder dit order zouden de onbekende militairen nooit in militaire basis binnengelaten zijn.

Verzoeker bevestigt bijgevolg nogmaals dat de tolk hem waarschijnlijk niet goed had begrepen.

Gedurende het gehoor van het CGVS heeft verzoeker steeds bevestigd dat de militairen een order bijhadden.

Verzoeker stuurde de militairen naar de kapitein SAADER, waarna zij gedurende een half uur met elkaar gepraat hebben. Verzoeker was hierbij niet aanwezig.

Na het gesprek kwamen de kapitein en de militairen terug en de kapitein bevestigde dat het order inderdaad afkomstig was van de kolonel.

Na deze bevestiging heeft verzoeker uitvoering gegeven aan het order en heeft de wapens aan de militairen overhandigd.

Verzoeker heeft eveneens een klacht ingediend waarin bovenvermelde versie van de feiten wordt bevestigd ;

- Verzoeker heeft van bij zijn aankomst in België gedetailleerde verklaringen afgelegd betreffende de navolgende feiten, nl de ontbieding bij de Generaal ;

Daags nadien, op 28 juni 2015, werden verzoeker en de kapitein bij de Generaal ontboden.

De Generaal ontbood hen beiden in zijn bureau (niemand anders was bij het gesprek aanwezig)

De Generaal schold hen uit voor verraders en begreep niet dat verzoeker en de kapitein zomaar de wapens hadden afgegeven.

Verzoeker verdedigde zich door te bevestigen dat de mannen beschikten over een document ondertekend door kolonel en dat nadien de kapitein verzoeker bevestigde dat dit order daadwerkelijk van de kolonel afkomstig was.

De Generaal maakte onmiddellijk kenbaar dat de zaak niet zonder gevolg zou blijven en bevestigde dat hij verdere stappen zou ondernemen, indienen van een klacht en 's anderdaags opstarten van een onderzoek.

Verweerster verwijst naar een beweerd gebrek aan eenduidigheid in de verklaringen van verzoeker mbt tot de dreigementen van de generaal tijdens het onderhoud met verzoeker en de kapitein ;

Zowel bij de dienst vreemdelingenzaken als bij het CGVS heeft verzoeker steeds bevestigd dat de Generaal verklaarde dat hij daags nadien een brief zou richten aan de militaire rechtbank met het oog op de oprichting van een vorming van een onderzoekscommissie en het laten verschijnen van verzoeker en de kapitein voor dezelfde rechtbank ;

Verzoeker heeft in zijn verklaring bij het CGVS inderdaad 'misschien' gebruikt, aangezien de generaal op dat moment nog geen actie had ondernomen en bovendien niet zelf besliste of er een onderzoek bij de krijgsraad zou worden opgericht en een vervolging voor de militaire rechtbank zou komen ;

Verzoeker besepte echter wel degelijk dat een dergelijk onderzoek en juridische vervolging een logisch gevolg was van de actie van de Generaal ;

De Generaal is een man van zijn woord en verzoeker besepte dat de Generaal de aangekondigde stappen ook daadwerkelijk zoals aangekondigd zou zetten ;

Verzoeker diende pas op 05 juli 2015 een klacht in en bijgevolg was het voor verzoeker evident dat op dat moment de klacht van de Generaal reeds was overgemaakt aan de krijgsraad en dat er op dat moment wel degelijk sprake was van een onderzoekscommissie en een vervolging door de militaire rechtbank ;

De vermoedens van verzoeker werden nadien bevestigd toen de militairen hem thuis kwamen arresteren en toen de vriend van verzoeker telefonisch inlichtingen inwon bij de collega's van verzoeker ;

-Verzoeker legde eveneens zowel bij DVZ als bij het CGVS zeer gelijklopende verklaringen af mbt de bedreigingen die hij van Badr heeft gekregen na afloop van het onderhoud met de generaal ;

Verzoeker keerde samen met de kapitein per auto terug naar de basis ;

Onderweg werden ze tegengehouden door vier militaire voertuigen ;

Verzoeker en de kapitein dachten dat ze waren gestuurd door de generaal, doch het bleek om gemaskerde mannen te gaan ;

De gemaskerde mannen maakten zich kenbaar als leden van de Badr organisatie en bedreigden verzoeker en de kapitein en hun gezinnen met de dood indien ze zouden durven om te getuigen ;

Verzoeker en de kapitein namen deze bedreiging ernstig en besloten dan ook het leger te verlaten en terug naar hun respectievelijke gezinnen te keren ;

Een week later werd thuis een dreigbrief afgeleverd, opnieuw afkomstig van de Badr organisatie ;

Voor verzoeker was de maat vol en hij zag geen andere mogelijkheid dan een officiële klacht in te dienen bij de politie

Verzoeker diende op 5 juli 2017 een klacht in bij de politie en maakte nauwgezet melding van bovenvermeld incident ;

Verzoeker heeft afschrift van de klacht ook neergelegd ;

Verweerster verwijt verzoeker ten onrechte dat hij zich naar de lokale politie heeft gewend teneinde bescherming te bekomen voor de doodsb bedreigingen door Badr ;

Verzoeker wilde zijn gezin beschermen en hoopte dat de politie en het gerecht iets zouden kunnen ondernemen, zodat de veiligheid van zijn gezin kon worden gevrijwaard ;

Teneinde voor de politie een correcte weergave van de feiten te geven, was het noodzakelijk dat verzoeker ook de problemen mbt de wapendiefstal, de betrokkenheid van de kolonel en het vertrek uit militaire basis uitlegde ;

Verzoeker heeft in zijn klacht aan de politie bevestigd dat hij en de kapitein de militaire basis hadden verlaten en naar hun gezinnen waren teruggekeerd ;

Verzoeker heeft dit eveneens aldus verklaard aan het CGVS (zie p 11 gehoorverslag) :

"Na de dreigbrief naar de politie wat concreet verteld?

Dat ik militair ben van beroep, dat officieren langskwamen van brigade generaal en ze wapens hebben genomen, was niet op officiële manier, toen bij de generaal majoor geroepen, ze waren duidelijk niet door hem gestuurd en daarom gevlucht naar onze families

U zei tegen politie dat u leger was ontvlucht?

Nee, niet verteld, terug naar mijn familie gegaan en deze dreigbrief gekregen."

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker inderdaad niet aan de politie heeft gemeld dat hij gedeserteerd was, aangezien er in casu op dat moment inderdaad geen sprake was van desertie ;

Verzoeker verklaarde terecht dat er pas na 15 dagen sprake is van desertie (zie landeninformatie tegenpartij mbt toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie p 8) ;

Bijgevolg was er op het moment van de klacht nog geen sprake van het strafbaar feit desertie conform de militaire strafwet en daarom heeft verzoeker dan ook geen melding gemaakt van desertie doch enkel van 'gevlucht naar onze families' ;

Wat betreft de verklaring aan de politie door verzoeker dat hij een militair bevel heeft geschonden in het kader van een klacht bij een militaire rechtbank, dient te worden opgemerkt dat deze zaken buiten het de bevoegdheid van de gewone politie viel, gelet dat het een militaire zaak betrof ;

Verzoeker wilde ten koste van alles het leven van zijn vrouw en kinderen beschermen en om deze reden zag hij geen andere mogelijkheid om de politie in te schakelen, aangezien hij geen hulp van het leger kon inroepen gelet op hun betrokkenheid ;

Daarenboven kon de politie hem niet zomaar arresteren, aangezien hiervoor een arrestatiebevel nodig is, daarenboven was de politie onbevoegd gelet dat het een militaire zaak betrof en zij enkel bevoegd was voor de bedreigingen aan het adres van het gezin van verzoeker;

Verzoeker was vooral zeer bekommerd omwille van de veiligheid van zijn gezin, die primeerde over enige welke andere overweging ;

Gelet op de specifieke omstandigheden van het dossier blijkt duidelijk dat verzoeker ten einde raad was en zeer bang was dat zijn vrouw en kinderen iets zou worden aangedaan, hetgeen hem ertoe dreef de politie te contacteren ;

-Verweerster verwijt verzoeker ten onrechte een gebrek aan interesse die niet in overeenstemming zou zijn met de door verzoeker verklaarde vervolgingsvrees ;

Verzoeker verklaarde dat de generaal hen na de diefstal van de wapens had ontboden en dat hij hen hierbij als verraders uitschold ;

Verzoeker verklaarde eveneens dat de Generaal bevestigde dat hij een klacht zou indienen, zodat onderzoek voor de krijgsraad zou worden opgestart zodat verzoeker en de kapitein voor de krijgsraad zouden moeten verschijnen ;

Verweerster verwijt ten onrechte dat verzoeker onvoldoende inspanningen heeft gedaan teneinde te weten te komen over de stand van zaken van het onderzoek ;

Verweerster heeft hierbij onvoldoende rekening gehouden met de precaire situatie waarin verzoeker tot op heden verkeert ;

Gelet op de specifieke feitelijkheden heeft verzoeker de nodige inspanningen ondernomen die redelijkerwijze van hem konden worden verwacht, teneinde inlichtingen te bekomen;

Verzoeker vreesde vervolgd te worden door zowel het leger (wegens de vermeende betrokkenheid bij diefstal, werd hij beschouwd als landverrader-wegens de beschuldigingen aan het adres van de kolonel) als van de Badr milities ;

Verzoeker heeft het gedurfd zijn basis te verlaten en een klacht in te dienen waarin hij melding maakte van zowel de betrokkenheid van de kolonel als van Badr milities bij de diefstal van de wapens ;

Verzoeker voelde zich in zijn vervolgingsvrees gesterkt toen hij kort nadien thuis een dreigbrief van de Badr organisatie ontving ;

Verzoeker wilde zichzelf en zijn gezin beschermen en besloot om klacht bij de politie in te dienen ;

Een week na deze klacht kwamen militairen naar het huis van verzoeker teneinde hem te kunnen arresteren ;

De opeenvolging van incidenten deden bij verzoeker begrijpelijkerwijze zijn angst enorm toenemen en de situatie werd onhoudbaar ;

Verzoeker besliste dan ook te vluchten naar een vriend in Al Basra ;

Verzoeker was zo bang dat hij zijn vriend naar een collega in het leger liet bellen teneinde toch enige informatie te bekomen omtrent de gang van zaken ;

Zo bevestigt verzoeker (zie p 2 gehoorverslag) :

"... Hij belde een van m'n collega's was korporaal bass van de eenheid, hij zie waar is Radi, er is een arrestatiebevel tegen hem...."

De collega bevestigde eveneens dat de kapitein een tweetal weken na de klacht van verzoeker vermoord werd aangetroffen ;

Verzoeker bevestigde later in het gehoor nogmaals deze versie van de feiten (zie p 10 gehoorverslag) :

"Ik ging naar huis en klacht ingediend in politiekantoor dan naar Basra. , vriend van mij vertelde waarom ben je niet op je werk, ik zei wat kan ik zeggen dat ik ben gevlucht" Uit het vervolg van dit gedeelte van het gehoorverslag blijkt ook dat niet verzoeker doch wel de vriend van verzoeker een collega van verzoeker heeft opgebeld :

"Ik belde dan een collega op t werk, ik vroeg wat is er van nieuws daar, problemen zei hij, personen kwamen en hebben wapens meegenomen, Radi en de baas zijn gevlucht en de baas van de compagnie vermoord terug gevonden."

Uit de formulering van bovenvermelde zin blijkt duidelijk dat bij de vertaling/notering een fout is gebeurd en dat "ik" betrekking heeft op de vriend van verzoeker (vreemd dat als verzoeker zou hebben gebeld, dat de collega zou melden dat Radi en de baas zijn gevlucht) ;

Verzoeker durfde bijgevolg logischerwijs zelf geen contact meer op te nemen met zijn collega's op het werk (arrestatiebevel, moord kapitein, dreigbrief, huisbezoek) ;

Verzoeker beseftte dat het geen zin had om verder af te wachten en met behulp van zijn vriend regelde hij zijn vertrek naar het buitenland ;

Verzoeker heeft sinds zijn vertrek enkel nog rechtstreeks contact met zijn echtgenote en af en toe met zijn moeder, wanneer deze laatste zijn echtgenote bezoekt ;

Verzoeker wilde zijn vrouw en moeder niet in moeilijkheden brengen en om deze reden heeft verzoeker hen niet gevraagd concreet na te gaan of er inmiddels nog bijkomende stappen zijn ondernomen ;

Niet alleen de concrete omstandigheden verklaren deze houding van verzoeker, doch eveneens is het in Irak niet de gewoonte dat een vrouw alleen dergelijke stappen tav autoriteiten onderneemt ;

Beiden wonen bovendien niet (meer) in het huis van verzoeker of in de onmiddellijke nabijheid, zodat zij zich zelf in gevaar zouden brengen wanneer zij zich opnieuw naar het huis van verzoeker zouden begeven en burens zouden beginnen ondervragen (niet alleen mogelijk gevaar voor zichzelf, doch ook voor de burens) ;

Verweerster verwijst eveneens naar het feit dat verzoeker op legale wijze Irak heeft verlaten, nl met het vliegtuig met zijn internationaal paspoort vanuit de luchthaven van Basra ;

Verzoeker heeft over de keuze wel degelijk nagedacht ;

Verzoeker wilde zo snel mogelijk Irak verlaten, eens hij had vernomen dat de kapitein vermoord was ;

Verzoeker was werkelijk in paniek en wilde zo snel mogelijk Irak kunnen verlaten ;

De snelste wijze was het boeken van een vlucht op de luchthaven van Basra ;

Het zoeken naar een smokkelaar en het reizen over land zou te veel tijd kosten en veel te veel risico's met zich meebrengen, gelet op de zeer talrijke check points in het land ;

Daarenboven was een reis over land vb via Iran geen optie, gelet op de grote invloed van Badr aldaar en verzoeker wilde juist Badr organisatie ontlopen ;

Verzoeker werd gezocht door de militairen gestationeerd nabij Ramadi (provincie Anbar), zodat verzoeker ook bewust koos voor een vertrek vanuit Basrah (afstand van ongeveer 700 km) ;

Verzoeker wilde de risico's beperken en vroeg dan ook aan zijn vriend om alles te regelen (regeling visum en aankoop ticket) (zie gehoorverslag p 6) ;

Verzoeker heeft zijn vriend zijn internationaal paspoort gegeven en hij heeft vervolgens het nodige gedaan teneinde een visum voor Turkije te bekomen ;

Verzoeker oordeelde dat ingeval er geen probleem zou reizen bij het aanvragen van het visum, dat de controle van het paspoort in de luchthaven ook geen problemen zou opleveren ;

Het feit dat verzoeker zonder probleem een visum kon bekomen, wees er eveneens op dat er geen sprake van een nationale seining ;

Teneinde geen bijzondere aandacht op hem te bevestigen, zorgde verzoeker er bijkomend voor dat hij niet als militair zou kunnen worden aanzien (oa geen enkel militaire documenten op zak) ;

Gelet op voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker heel wat overwegingen heeft gemaakt teneinde te besluiten tot een vertrek vanuit de luchthaven van Basrah ;

- Gelet op voorgaande vreest verzoeker dat zijn leven bij een terugkeer zeer ernstig in gevaar komt en verzoeker vreest vermoord te worden ;

De vrees van verzoeker is niet ongegrond, gelet op het feit dat de kapitein Saadek inmiddels effectief werd vermoord ;

Verzoeker vreest hetzelfde lot te zullen ondergaan ;

Daarenboven vreest verzoeker ook dat hij bij een terugkeer een zeer zware straf zal krijgen ;

Verzoeker zal immers beschouwd worden als een deserteur die naar het buitenland is gevlucht en hierop staat een gevangenisstraf van 5 jaar (zie landeninformatie verweerster p 3) ;

Verzoeker heeft zijn echtgenote gecontacteerd teneinde documenten over te maken waaruit inderdaad blijkt dat verzoeker tot kort voor vertrek werkzaam was voor het Iraakse leger ;

Daarenboven moet worden gewezen op het feit dat verzoeker verdwenen is op het moment dat er sprake was van een mobilisatie teneinde Ramadi te heroveren op IS (zie stuk 2) ;

Gelet dat de desertie van verzoeker gebeurde op een moment van mobilisatie, dreigt een nog zwaardere straf , levenslang (zie landeninformatie verweerster mbt toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie p 3) ;

Verzoeker wordt echter eveneens beschuldigd van het verraad wegens de verstrekking van wapens aan de Badr organisatie ;

Dit verraad is in Irak strafbaar met de doodstraf, gelet op de ruime wijze waarop toepassing wordt gemaakt van de doodstraf in het geval verraad ;

Verzoeker verwijst hierbij naar een rapport van 2015 (zie stuk 3) ;

"The application of the death penalty in Iraq is exceptionally broad, covering a multitude of offenses ranging from aggravated murder, treason, drug trafficking, rape, kidnapping, assault, espionage, genocide, arson, and various military offenses, and often regardless of whether the accused caused the death of another person or other serious consequences.

Many of these offenses are themselves broadly applicable, such as treason, which crime ranges from giving an "improper party" or enemy access to military structures to fleeing or deserting a military post. Of particular concern is the broad definition of death eligible terrorist offenses, including "inciting, planning, financing, or assisting terrorists to commit crimes," [...] The 2005 anti-terrorism law's language prohibiting the act of "assisting terrorists" has been criticized as "vague."

Verzoeker is wel degelijk gedeserteerd vanuit het leger omwille van bovenvermelde problemen ;

Neegelegde stukken tonen eveneens aan dat bij een terugkeer naar Iraq geen sprake zal zijn van een eerlijk proces en dat verzoeker bij een arrestatie foltering en mishandeling staat te wachten (zie stuk 3-4) ;

Verzoeker vernam via een collega dat daadwerkelijk een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, zodat verzoeker terecht vreest voor een onevenredige bestraffing ;

Rekening houdend met voorgaande motivering, dient te worden besloten dat verzoeker wel degelijk als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient te worden erkend ;"

2.1.2. Het tweede middelonderdeel heeft betrekking op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en luidt als volgt:

"In ondergeschikte orde: Ingeval zou worden geoordeeld dat de status van vluchteling niet zou kunnen worden toegekend, quod non, komt verzoeker in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet :

ALGEMENE WETS-EN VERDRAGSBEPALINGEN:

-Artikel 48/4§1 van de vreemdelingenwet vermeldt het volgende:

"de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt"

Artikel 48/4§2 van de vreemdelingenwet verduidelijkt dat: ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict ;

Verzoeker verwijst opnieuw naar hetgeen hierboven werd uiteengezet;"

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker :

"-internetartikel dd 6 juli 2015 "Iraqi Forces plan Offensive te retake Ramadi from ISIS"

-internetartikel dd 2015 mbt toepassing doodstraf in Irak

-internetartikel dd 24 februari 2017 "Iraq government, Shia Militias, Daesh all committed war crimes in 2016- Amnesty"

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 30 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 11 oktober 2017.

2.2.2. Met een aanvullende nota van 18 april 2018 brengt verzoeker overeenkomstig de voormelde bepaling de volgende nieuwe elementen bij:

"- Overlijdensacte van de kapitein dd 28/07/2015 met beëdigde vertaling

- *CD-rom met film van het graf van de kapitein*
- *Kopie van het verstekvonnis van de militaire rechtbank dd 17/08/2016 met beëdigde vertaling*
- *Kopie van het arrestatiebevel dd 19/09/2016*
- *Medische attesten mbt de mentale problemen van verzoeker*;

Ter zitting worden daar nog een “verlofformulier” met vertaling en een foto van een graf aan toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoeker heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend uit vrees voor vervolging door de autoriteiten wegens zijn vermeende medeplichtigheid bij het verdwijnen van wapens uit een wapendepot dat onder zijn verantwoordelijkheid stond enerzijds, en uit vrees voor de Badr-organisatie omdat deze dreigden hem te doden indien hij een bezwarende getuigenis zou afleggen tegen de kolonel, die één van hen was.

Hij legde in het kader van de procedure voor de verwerende partij een aantal documenten neer, met name zijn identiteitskaart, huwelijksakte, woonstkaart, nationaliteitsbewijs, legerbadges, foto's en diploma's, stukken die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens en zijn functie als soldaat, met name elementen die niet worden betwist. In die zin kan het door verzoeker ter zitting neergelegde verlofformulier, voor een periodiek verlof van 14 tot 21 juni 2016, niets nieuws toevoegen aan de beoordeling van het dossier.

Verder werden door verzoeker een dreigbrief neergelegd, een klacht van 5 juli 2015 bij de politie en de doorverwijzing van zijn klacht naar de rechtbank.

Met betrekking tot deze documenten oordeelde de verwerende partij terecht dat aan de dreigbrief van Badr geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien hij door om het even wie kan zijn opgesteld. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Wat de klacht bij de politie en de doorverwijzing van deze klacht naar de rechtbank betreft, wordt door de verwerende partij ondermeer vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt *“dat*

dergelijke documenten in Irak makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben". Inderdaad, uit "COI Focus Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016 blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Aan deze stukken kan alleen al om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de documenten die verzoeker in het kader van zijn aanvullende nota heeft overgemaakt, met name de overlijdensakte van de kapitein, de kopie van het verstekvonnis van de militaire rechtbank en de kopie van het arrestatiebevel van 19 september 2016. Bovendien moeten met betrekking tot deze nieuwe elementen nog de volgende vaststellingen worden gemaakt:

De overlijdensakte, het arrestatiebevel en de veroordeling bij verstek zijn foto's van deze documenten, zoals verzoeker zelf bevestigt. De authenticiteit van dergelijke stukken kan derhalve ook om die reden niet worden gegarandeerd, gelet op het gegeven dat zij makkelijk te vervalsen zijn. Het overlijden van M.S., de kapitein waarvan sprake, dat verzoeker tracht te staven met een overlijdensakte, beelden (op CD-rom) van zijn graf en een ter terechtzitting neergelegde foto ervan, is op zich geen indicatie voor de vervolgingsvrees van verzoeker. Overigens is het zeer bevreemdend dat verzoekers echtgenote plots in de mogelijkheid zou zijn geweest om de overlijdensakte van een derde te bekomen.

Verder, wat het verstekvonnis en het daaropvolgende arrestatiebevel betreft, moet erop worden gewezen dat beide documenten melding maken van de artikelen "22 primo, 62 secundo" van de Iraakse strafwet. Volgens de gegevens van het administratief dossier, wordt de bestraffing voor desertie bepaald in artikel 35, eerste tot achtste lid van de militaire strafwet en bevat de militaire strafprocedurewet ook een aantal bepalingen omtrent desertie, met name de artikelen 20, 79, 93 en 105. Het gegeven dat volgens de voormelde documenten de veroordeling is gebaseerd op de artikelen 22 en 62 van de Iraakse strafwet, is derhalve niet aannemelijk en haalt de authenticiteit van deze documenten onderuit.

Verzoeker legt ook nog 2 attesten neer van een psycholoog. Hij stelt dienaangaande dat hieruit blijkt dat hij tengevolge van de problemen in zijn land van herkomst lijdt *"aan zeer ernstige psychologische problemen, die zich onder meer uiten in de vorm van zware depressie, nachtmerries en een totaal sociaal isolement (zie stuk 10);"*

Hoe betreurenswaardig de Raad verzoekers psychische toestand ook acht, moet worden vastgesteld dat een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten volledig afhankelijk is van hetgeen hem door de cliënt wordt aangereikt. In het attest is sprake van het feit dat verzoeker grote problemen heeft gehad in Irak en zich in levensgevaar weet. Deze verklaringen impliceren echter niet dat er een exclusief causaal verband kan worden afgeleid tussen verzoekers psychische toestand en het vermeende asielrelaas, en al evenmin dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen. Een attest van een psycholoog kan dus geen uitsluitel geven over de oorzaak van de psychische problemen.

Het voorgaande leidt tot de vaststelling dat het psychologisch verslag niet als alleenstaand kan worden gezien in het kader van de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming omdat er geen objectieve bewijswaarde uit kan worden afgeleid. Het maakt deel uit van het geheel van elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende samenhangend, d.i. coherent, en aannemelijk zijn opdat zijn asielrelaas in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij heeft kennis genomen van de verklaringen van verzoeker en is tot de conclusie gekomen dat het geschetste relaas niet geloofwaardig is, omwille van ernstige tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing onder meer vast dat (i) verzoeker onwetend is over de stand van het onderzoek naar de verdwenen wapens en de gevolgen daarvan, (ii) hij Irak heeft verlaten op legale wijze met zijn internationaal paspoort, terwijl enkele weken voor zijn vertrek de militaire politie nog bij hem thuis was langsgekomen om hem te arresteren, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker zich tot de politie zou hebben gewend en dat hij daar zou hebben

verklaard dat hij van zijn legerbasis was gevlucht, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen afgelegde over de vraag of de militairen al dan niet een officieel bevel bij zich hadden om de deur van de wapenvoorraadkamer te openen en (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over hoeveel personen daarbij betrokken waren. De verwerende partij heeft verder ook geoordeeld dat de door verzoeker bijgebrachte stukken de geloofwaardigheid van de verklaringen niet kunnen herstellen. Tot slot heeft de verwerende partij ook nog gesteld dat gelet op het voorgaande niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoeker gedeserteerd is uit het leger en dat hoe dan ook strafvervolgning in se geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is en in casu niet blijkt dat desertie onevenredig of disproportioneel zou worden bestraft.

De bevindingen van de verwerende partij zijn gestoeld op de stukken van het administratief dossier, meer bepaald op zijn verklaringen, de door hem neergelegde stukken en de landeninformatie, en de daaruit afgeleide motieven zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De loutere verwijzing naar het asielrelaas volstaat daartoe uiteraard niet.

Aangaande het gebrek aan interesse dat verzoeker heeft geëtaleerd betreffende de stand van het onderzoek, betoogt hij in zijn verzoekschrift dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn precare situatie en dat hij toch de inspanningen heeft ondernomen die redelijkerwijze van hem konden worden verwacht. Hij vluchtte naar een vriend in Al Basra en was zo bang dat hij deze vriend naar een collega liet bellen om enige informatie te bekomen omtrent de gang van zaken; die collega bevestigde dat de kapitein een tweetal weken na de klacht van verzoeker vermoord werd aangetroffen. Het is dus de vriend van verzoeker die een collega heeft opgebeld, en niet hijzelf; op dat vlak is er een foutje geslopen in de vertaling of notering. Verzoeker durfde, gelet op het arrestatiebevel, de moord op de kapitein, de dreigbrief en het huisbezoek, zelf geen contact meer opnemen met zijn collega's. Sedert zijn vlucht uit Irak heeft hij enkel nog contact met zijn echtgenote en af en toe met zijn moeder. Hij wil hen niet in moeilijkheden brengen en daarom heeft hij hen niet gevraagd na te gaan of er nog bijkomende stappen werden ondernomen. Bovendien is het in Irak niet gebruikelijk dat een vrouw dergelijke stappen ten aanzien van de autoriteiten onderneemt. Bovendien wonen beide vrouwen niet meer in de buurt, zodat zij zichzelf in gevaar zouden brengen indien zij zich er terug naartoe zouden moeten begeven om informatie te vragen.

De verwerende partij kan in beginsel worden gevolgd waar zij van oordeel is dat een gebrek aan interesse in de evolutie van zijn problemen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van het geschetste asielrelaas. In alle redelijkheid kan immers van iemand die een verzoek tot internationale bescherming indient worden verwacht dat hij zich op dat vlak zoveel als mogelijk tracht te informeren teneinde zijn lot bij een eventuele terugkeer te kunnen inschatten, en de beoordelaars van zijn verzoek om bescherming toe te laten dat te doen met kennis van zaken. In de mate dat verzoeker zijn gebrek aan interesse wil vergoelijken door te verwijzen naar de positie van zijn moeder en echtgenote, als vrouwen in Irak die niet in de mogelijkheid zouden zijn om zich te wenden tot de autoriteiten, moet worden vastgesteld dat dit een loutere bewering is die ook volledig voorbijgaat aan het feit dat verzoeker verklaarde broers te hebben (vragenlijst DVZ), en hij geen enkele reden aanhaalt waarom zijn broers zich niet zouden kunnen informeren. Bovendien legt verzoeker in het kader van de huidige procedure een overlijdensakte voor van de kapitein die zijn echtgenote zou hebben bemachtigd. Ook verzoekers bewering dat hij, uit angst, zelf geen contact durfde op te nemen met zijn collega's volstaat niet. Volgens zijn eigen verklaringen heeft zijn vriend in Al Basra dat wél gedaan voor hem, en uit de nieuwe elementen die hij hangende deze procedure heeft neergelegd, blijkt dat hij zich wel degelijk – desgevallend via bemiddeling van een derde – heeft kunnen informeren en zich stukken heeft kunnen laten bezorgen. Het motief blijft dan ook onverminderd overeind.

Wat betreft het feit dat verzoeker op legale wijze, en met zijn paspoort, Irak heeft verlaten, betoogt hij dat hij in paniek was en dat dit de snelste en meest veilige weg was, dat hij vertrok vanuit Basra, ongeveer 700 km vanwaar de militairen waren gestationeerd bij Ramadi, dat hij zijn vriend alles liet regelen, die het nodige heeft gedaan om een visum voor Turkije te bekomen, en dat hij oordeelde dat, wanneer er geen problemen zouden zijn bij het bekomen van een visum, dat dat dan ook niet het geval zou zijn bij de paspoortcontrole in de luchthaven; het feit dat hij probleemloos een visum kon bekomen wees er immers op dat er geen nationale seining was. Bovendien zorgde verzoeker ervoor dat hij niet als militair zou kunnen worden aanzien door geen militaire documenten op zak te hebben. Verzoeker heeft dus heel wat overwegingen gemaakt om te besluiten tot een vertrek vanuit de luchthaven van Basra.

Verzoeker overtuigt niet: hij verklaarde zelf dat twee weken na zijn vlucht uit de legerbasis, een patrouille hem thuis kwam zoeken, omdat hij door het militair hof werd gezocht (gehoorverslag p 11), dat hij volgens de militaire strafwet vanaf 15 dagen na zijn vlucht uit de basis werd beschouwd als deserteur (gehoorverslag p 12) én dat zijn vriend contact had genomen met zijn collega's die hadden bevestigd dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd (gehoorverslag p 2). Dat hij in die omstandigheden het risico zou hebben genomen om met zijn officiële documenten op legale weg het land te verlaten, is niet aannemelijk. Het feit dat hij een luchthaven heeft gebruikt ver van waar hij gestationeerd was, dat zijn vriend zijn visum zou hebben aangevraagd en dat het feit dat hij dat probleemloos zou hebben verkregen erop zou wijzen dat hij niet nationaal geseind stond doen daaraan geen afbreuk, temeer nu een dergelijke seining op elk moment kon worden uitgestuurd, gevaar waarvan verzoeker zich bewust moest zijn geweest nu er een arrestatiebevel was uitgevaardigd, en dat niet zou kunnen worden omzeild door het niet op zak hebben van militaire documenten. De vaststelling blijft dat verzoeker een risico heeft genomen dat niet te verzoenen is met de door hem geschetste vrees, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Met betrekking tot de vaststelling van de verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich tot de politie zou hebben gewend en dat hij daar zou hebben verklaard dat hij van zijn legerbasis was gevlucht, betoogt verzoeker dat hij zijn gezin wilde beschermen en hoopte dat politie en gerecht iets zouden kunnen ondernemen. Verder stelt hij dat hij bij de politie het gebeuren uit de doeken heeft gedaan en dat hij daarbij had gezegd dat hij de militaire basis had verlaten en naar zijn familie was gegaan, waarna hij een dreigbrief had gekregen. Verzoeker had inderdaad niet aan de politie gemeld dat hij gedeserteerd was, aangezien er op dat moment geen sprake was van desertie; dat is pas na 15 dagen het geval volgens de militaire strafwet. Op het moment van de klacht was dus nog geen sprake van het strafbaar feit desertie. Verder heeft de gewone politie geen bevoegdheid inzake een militair bevel dat werd geschonden, nu het een militaire zaak betreft en de politie hem op deze gronden, zonder arrestatiebevel, niet kon arresteren.

Ook op dit vlak overtuigt verzoeker niet: of verzoeker nu al dan niet uitdrukkelijk had gezegd dat hij was gedeserteerd, is niet relevant. Immers, uit de vertaling van de door hem neergelegde klacht die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij zou hebben verklaard dat zijn bevelhebber hem zou overdragen aan de militaire rechtbank, en dat hij het verbod had gekregen om de basis te verlaten tot er een datum zou zijn van de militaire rechtbank. Gelet op het feit dat verzoeker zich tot de politie zou hebben gericht als gevolg van de dreigbrief van Badr, om zijn familie te beschermen, valt niet in te zien waarom hij zich aan het risico om te worden gearresteerd zou blootstellen door ook verklaringen af te leggen over zijn eigen positie, het vermoeden van medeplichtigheid en het verbod om de basis te verlaten gelet op een mogelijke vervolging door de militaire rechtbank. Deze verklaringen waren immers volstrekt overbodig om de dreigbrief van Badr te kunnen kaderen. Gelet op het verbod om de basis te verlaten, waarvan hij zelf gewag had gemaakt, en dat hij niet had nageleefd, kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd waar hij stelt dat er op het ogenblik dat hij de klacht indiende nog geen sprake was van een strafbaar feit: het staat in ieder geval vast dat hij een militair bevel had genegeerd. Verzoekers argument dat de politie hem op deze gronden niet zou kunnen arresteren, is een loutere bewering, die niet zonder meer kan worden bijgetreden. Het geviseerde motief blijft derhalve onverminderd overeind.

De verwerende partij stelt verder vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de vraag of de militairen al dan niet een officieel bevel bij zich hadden om de deur van de wapenvoorraadkamer te openen en hoeveel personen daarbij betrokken waren.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de mannen een order bijhadden dat werd ondertekend door de kolonel, en dat hij dat ook had verklaard bij de dienst Vreemdelingenzaken. Zonder dit order zouden ze nooit de basis zijn binnengelaten. De tolk had hem waarschijnlijk niet goed begrepen. Verzoeker stuurde de militairen naar de kapitein waarna zij samen terugkwamen en de kapitein bevestigde dat het order inderdaad afkomstig was van de kolonel. Deze versie is ook terug te vinden in de klacht die hij heeft neergelegd.

Verzoeker doet met deze uitleg geen afbreuk aan de vaststelling dat hij bij de dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had verklaard dat de militairen geen aanvraag bijhadden en dat zij pas na het gesprek met de kapitein een bevel bij hadden om de wapenvoorraadkamer te openen. Dat de tolk verkeerd zou hebben vertaald wordt niet aannemelijk gemaakt, en is ook niet waarschijnlijk, gelet op de aard van de verklaringen die verzoeker zelf spontaan had afgelegd. Deze tegenstrijdigheid blijft dus staan.

Met betrekking tot deze militairen, wordt in de bestreden beslissing onder meer vastgesteld dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het ging om 6 personen, en bij de verwerende partij dan weer dat ze met 4 waren. Verzoeker poneert nu dat hij tijdens het gehoor bij de verwerende partij het enkel heeft gehad over de militairen die zich effectief tot hem hadden gewend, maar dit is een loutere bewering, die geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststelling, temeer nu verzoeker één en ander niet had genuanceerd tijdens het gehoor bij de verwerende partij en ook bij het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken hij in het algemeen verklaarde dat het ging om 6 personen die naar hem toekwamen en eisten dat hij de deur van de wapenvoorraadkamer opende. Ook deze tegenstrijdigheid blijkt overeind.

Verzoeker betoogt nog dat hij zal worden beschouwd als een deserteur die naar het buitenland is gevlucht waarop een gevangenisstraf van 5 jaar staat. Bovendien is hij verdwenen op het moment dat er sprake was van een mobilisatie om Ramadi te heroveren, zoals blijkt uit het bijgevoegde internetartikel) zodat een nog zwaardere straf dreigt, volgens de landeninformatie in het administratief dossier levenslang). Bovendien wordt hij beschuldigd van verraad wegens het verstrekken van wapens aan de Badr-organisatie, wat ook strafbaar is met de doodstraf zoals blijkt uit het stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, met de titel "Iraq's Compliance with the International Covenant on Civil and Political Rights; Suggested List of Issues for the Death Penalty" van de ngo The Advocates for Human Rights uit 2015. De neergelegde stukken tonen aan dat bij een terugkeer naar Irak er geen sprake zal zijn van een eerlijk proces en dat verzoeker arrestatie en foltering te wachten staat, zoals blijkt uit de stukken 3 en 4; Verzoeker vernam via een collega dat een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, zodat hij vreest voor een onevenredige bestraffing.

Zoals reeds gesteld, legde verzoeker in het kader van de huidige procedure een arrestatiebevel en verstekvonnis voor, als nieuwe elementen. Aangezien is gebleken dat aan deze stukken geen enkele geloofwaardigheid kan worden toegedicht gelet op het feit dat de inhoud ervan niet strookt met de landeninformatie in het dossier, kan verzoeker niet terugvallen op de algemene informatie waarop hij zich thans beroept om aan te tonen dat hem in weerswil van de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie wel een onevenredige bestraffing zou wachten. Verzoeker moet immers enig verband met zijn eigen individuele situatie aannemelijk maken, en blijft daartoe in gebreke. Het geviseerde motief, krachtens hetwelk in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op grond van een onevenredige bestraffing voor desertie, blijft staan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in is geslaagd de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het asielrelaas ongelooftwaardig is.

Met betrekking tot het door de verwerende partij vastgestelde gebrek aan eenduidigheid in de verklaringen over de dreigementen van zijn bevelhebber, moet tot slot worden vastgesteld dat verzoeker kan worden gevolgd in zijn kritiek tegen dit motief. Het betreft echter, in het licht van de overige vaststellingen, een overtollig motief en het gegrond bevinden van de kritiek kan niet leiden tot een andere beoordeling van zijn relaas, dat alleen al op grond van de andere bevindingen als ongelooftwaardig moet worden afgedaan.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

Verzoeker citeert de voormelde bepalingen en stelt verder, zonder meer, ter verwijzen naar “hetgeen hierboven werd uiteengezet”.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in het licht van artikel 484, §2, c) van de Vreemdelingenwet -nog daargelaten in vraag of deze bepaling in casu van toepassing is, gelet op het profiel van verzoeker- in de bestreden beslissing volstrekt ongemoeid laat. Deze beoordeling wordt overigens bevestigd in de door de verwerende partij neergelegde aanvullende nota onder verwijzing naar een update van de gegevens met betrekking tot Zuid-Irak en de bereikbaarheid ervan, en waaruit blijkt dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van het gewapende conflict.

Wat betreft het reële risico op ernstige schade ex artikel 48/4, § 2, a) of b), verwijst verzoeker slechts naar de elementen die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, hetgeen vanzelfsprekend niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van deze bepalingen aannemelijk te maken.

Verzoeker toont dus niet aan dat hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, en deze blijken ook niet uit het dossier.

2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoeker niet als vluchteling wordt erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en evenmin aantoonde dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze tot deze conclusie is gekomen, en al evenmin dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. De door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen kunnen deze beoordeling niet doen keren. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS